

HỒI 29

Lúc này, Mạc Hùng đã chùi sạch bùn cát trong mắt, hậm hực đưa mắt nhìn lão nhân áo đen với Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đang kịch chiến, lớn tiếng nói:

- Lão Hăng, hãy cố gắng giữ chân hấn, chờ lão phu lấy mạng ả nha đầu này trước, rồi sẽ hóa kiếp tên tiểu bối đã ra tay ám toán đó!

Rồi liền cất bước, đã đến trước mặt Hồ Băng Ngọc, cười ghê rợn nói:

- Nha đầu, không còn trò trống gì nữa phải không?

Vung chỉ điểm ra, một luồng kinh phong ập vào huyết Toàn Cơ của Hồ Băng Ngọc.

Hồ Băng Ngọc lẹ làng thụp người, tránh khỏi một chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Mạc Hùng buông tiếng cười khẩy, lướt tới vung tay, chộp xuống đỉnh đầu Hồ Băng Ngọc.

Đột nhiên, bóng dáng Hồ Băng Ngọc biến mất, nhưng lão chẳng chút đắn đo trở tay vung ra, năm luồng chỉ phong bắn về phía sau, đồng thời người xoay nhanh, tay phải thuận thế thi triển chiêu "Hoành tảo thiên quân", kinh phong xô giạt, bốn phía thấy đều nằm trong phạm vi uy lực chuông chỉ của lão ta.

Thế là, Vô Ảnh Mễ Tung Bộ Pháp của Hồ Băng Ngọc dù huyền diệu tuyệt luân, nhưng hai người công lực quá chênh lệch, bất buộc nàng phải dùng thế "Lăn lư đả cổn" nhào xuống đất, lăn ra ngoài đỉnh mát.

Mây dày đặc, mưa dữ dội, gió lồng lộng. Lúc này tuy đã gần giờ thìn, nhưng bầu trời hết sức u ám...

Đằng này, Hồ Băng Ngọc vừa mới tránh khỏi một đòn trí mạng, đằng kia, lão nhân áo đen cũng dần thủ nhiều công ít, đã rơi vào thế hạ phong.

Trong mưa gió, vang lên tiếng của Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát quả quyết nói:

- Thất phu, trong vòng năm mươi chiêu mà lão phu không lấy mạng ngươi được, thì trong Thái Cực Giáo từ nay sẽ không còn một nhân vật như lão phu này nữa.

Lão nhân áo đen cười khẩy:

- Lão tặc, trong Thái Cực Giáo vốn không hề có một nhân vật như ngươi! Thử nghĩ xem, ngươi ở trong Thái Cực Giáo đáng kể được là giống gì...

Đồng thời liền tiếp tung ra hai chưởng, vẫn hồi lại tình thế.

Hồ Băng Ngọc lặn ra ngoài đình mát, vừa mới đứng lên... Mạc Hùng đã như u linh lướt đến, người ở ngoài xa hơn một trượng, vung tay hư không chộp ra, một sức hút mạnh không tả lập tức hút lấy thân người Hồ Băng Ngọc từ từ bay đến trước mặt lão ta.

Hồ Băng Ngọc trong cơn kinh hoàng tột độ, bất giác hét lên một tiếng thảng thốt.

Lão nhân áo đen vừa mới vẫn hồi tình thế, nghe tiếng bất giác giật mình, trong lúc thất thần, liền bị Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát ba chưởng một cước bức lui năm bước, chẳng những mất tiền cơ, mà còn gặp nguy hiểm liên hồi.

Mạc Hùng mắt nhìn Hồ Băng Ngọc đang từ từ bay ngược đến gần, mỉm cười lạnh lùng nói:

- Nha đầu, sao còn chưa cho nổ Diệt Tuyệt...

Hai tiếng "Thần Đạn" chưa kịp thốt ra, lão ta đột nhiên im bật.

Bởi ngay khi ấy chuyện lạ bỗng xuất hiện, thân người của Hồ Băng Ngọc đang từ từ bay về phía Mạc Hùng đã đột nhiên chuyển hướng, và gia tăng tốc độ bay về phía trái.

Mạc Hùng lòng biết đã gặp phải cao thủ tuyệt thế, bất giác kinh hãi, vội hít mạnh một hơi không khí, thi triển Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công đến mười hai thành, hai tay cùng lúc vung ra, lẳng không chộp mạnh. Nhưng dù vậy, thân người Hồ Băng Ngọc cũng chỉ chững lại trong thoáng chốc, rồi liền tăng nhanh hơn bay về phía trái.

Cùng lúc ấy, bên tai vang lên một tiếng đồng dạng nói:

- Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công của các hạ thật tinh thâm!

Tiếp theo, như tiếng sấm rền quát:

- Hăng Nguyên Cát, dừng tay!

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát đã nắm chắc phần thắng trong tay, nghe tiếng bất giác giật mình, không tự chủ được tung ra một hư chiêu, rồi lùi nhanh ra xa.

Quay phắt lại, chỉ thấy Trình Lập Dân oai phong lẫm liệt hết như thiên thần đứng trong đình mát, hai tay bông ngang thân người mềm nhũn của Hồ Băng Ngọc, mắt rực thần quang chòng chọc nhìn lão ma Mạc Hùng đứng đối diện, nhếch môi cười lạnh thình.

Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát thấy vậy, toàn thân như rơi vào trong hố băng, lòng thâm nhủ:

- Công lực của tiểu tử này sao lại tinh tiến nhanh đến vậy... Xem ra... nếu không sớm trừ khử, Thái Cực Giáo ắt sẽ... và hùng tâm đồ bá võ lâm của chủ nhân cũng...

Cùng lúc ấy, lão nhân áo đen theo phản ứng tự nhiên đưa tay lên lau mồ hôi trên mặt, thật ra trong cuộc chiến vừa qua tuy ông đã toàn thân ướt đẫm mồ hôi, nhưng trên mặt có đeo mặt nạ da người và bên ngoài còn có bôi bùn đất, vậy thì mồ hôi mà sao có để lau được?

Thế là, ông tự cười chữa thẹn, thâm nhủ:

- Tạ ơn trời đất, cái đêm dài dằng dặc này cuối cùng cũng qua đi rồi... À! Thật tội nghiệp, ả nha đầu lạnh lùng như băng tuyết kia có lẽ đã hoảng sợ đến ngất xỉu rồi...

Lòng thâm nhủ, nhưng chân không tự chủ được, cất bước đi đến bên Trình Lập Dân.

Trình Lập Dân tiện tay trao Hồ Băng Ngọc cho lão nhân áo đen và nói:

- Lão nhân gia, tề sư tử có lẽ ngất xỉu do hoảng sợ, xin hãy kiểm tra xem có thọ thương hay không!

Trong khi ấy, Mạc Hùng lòng đầy kinh hoàng và tức giận, thử nghĩ bằng vào võ công và danh vọng của mình mà lại bị một tên nhãi ranh cướp đi miếng mồi trong miệng, tạm chẳng kể nếu truyền ra ngoài giang hồ, mình thật bề mặt, nội chỉ uất khí đã chất chứa trong lòng hơn trăm năm qua, mắt thấy lại không thể nào phát tiết, cũng đủ khiến cho lão tức điên lên được.

Lão tuy không biết Trình Lập Dân, nhưng qua phục sức của chàng thiếu niên trước mặt, cũng đủ để khẳng định chàng ta chính là Trình Lập Dân, cao thủ đệ nhất giới trẻ trong võ lâm hiện nay. Đồ đệ còn thế này, vậy thì võ công của sư phụ còn cao thâm đến dường nào?

Lão ma Mạc Hùng càng nghĩ càng tức, bất giác đôi mắt ánh lên xanh rờn, không chờ cho Trình Lập Dân dứt lời, lão đánh giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi là Trình Lập Dân phải không?

Trình Lập Dân theo thói quen cười đáp:

- Không sai, kẻ này chính là Trình Lập Dân.

Thoáng dừng, lại nói tiếp:

- Tôn giá cũng có danh tánh chứ?

Mạc Hùng sững sờ:

- Sao? Sư tử người có thể nói ra lai lịch của lão phu, vậy mà người không biết chút gì ư?

Ngay khi ấy, tiếng nói trong trẻo của Hồ Băng Ngọc tiếp lời:

- Dân đệ hãy cẩn thận, lão ma này là lão nhị Mạc Hùng trong Đoạt Mệnh Song Thi, dư nghiệt của Thất Tinh Giáo khi xưa đã thoát chết dưới tay lệnh sư Từ lão tiền bối...

Hồ Băng Ngọc nói vậy, Trình Lập Dân chẳng cảm thấy gì, nhưng Bát Chỉ Thần Đà Hăng Nguyên Cát với lão nhân áo đen thì lại càng hồ đồ hơn.

Trình Lập Dân gọi Hồ Băng Ngọc là sư tử, vậy mà Hồ Băng Ngọc lại gọi sư phụ của Trình Lập Dân là "lệnh sư Từ lão tiền bối", đó là lời xưng hô ở đâu thế này? Nhưng trong lòng Trình Lập Dân không hề chú ý đến điều ấy, chỉ chòng chọc nhìn Mạc Hùng và quan tâm nói:

- Tử tử không việc gì chứ?

Hồ Băng Ngọc vội đáp:

- Tử tử không việc gì!

Cùng lúc, lão nhân áo đen cũng nói:

- Trình thiếu hiệp, lệnh tử vốn dĩ không hề thọ thương, vừa rồi chỉ là hoảng sợ ngất xỉu thôi!

Trình Lập Dân "ờm" một tiếng, mắt bỗng ánh lên vẻ kỳ lạ nhìn Mạc Hùng trầm giọng nói:

- Họ Mạc kia, hãy lấy binh khí ra đi!

Chỉ cách một đêm, Trình Lập Dân chẳng những công lực đã tinh tiến hơn một bậc, mà khí chất cũng như thành thực hơn trước nhiều.

Lúc này chỉ thấy chàng hiền ngang lẫm liệt, không giận mà oai, đúng là phong cách của danh gia một phái.

Mạc Hùng vừa rồi dùng Đại Lực Tiếp Dẫn Thần Công tranh giành Hồ Băng Ngọc đã lãnh giáo qua công lực của Trình Lập Dân, lúc này lòng tuy kinh khiếp, song với thân phận của lão dĩ nhiên chẳng thể tỏ ra yếu hèn, nghe vậy bèn cười to nói:

- Trong võ lâm hiện nay, người đáng cho lão phu sử dụng binh khí thật quá ít ỏi. Tiểu tử, xuất chiêu đi!

Trình Lập Dân lạnh lùng:

- Được, vậy thì Trình mỗ mạn phép!

Đoạn liền sẵn tới vung tay, thi triển chiêu "Thần long thám thảo", từ lòng bàn tay phát ra hai luồng sáng xanh và trắng, nhanh như chớp bay ra.

Trình Lập Dân đã biến Lưỡng Nghi Chân Khí từ vô hình thành hữu hình. Lão ma Mạc Hùng thấy vậy, bất giác cả kinh, cũng chẳng màng đến thể diện, hai tay đẩy ra, với tám thành chân lực ngạnh tiếp Lưỡng Nghi Chân Khí của Trình Lập Dân.

"Bùng" một tiếng như sấm rền qua đi, Mạc Hùng đã mượn kinh tung mình lên, vọt đi như tên bắn.

Trình Lập Dân quát to:

- Mạc Hùng, để mạng lại đây!

Đồng thời đã tung mình đuổi theo, bóng tím nhấp nháy, đã cản trước mặt Mạc Hùng. Gương mặt của Mạc Hùng vốn đã không có chút tia, lúc này lại càng thêm trắng bệch, ngực phập phồng liên hồi, lòng khiếp sợ nhưng miệng vẫn gắt giọng quát:

- Tiểu cầu, ngươi tưởng lão phu sợ ngươi hay sao hả?

Trình Lập Dân thân nhiên cười:

- Xem ra Trình mỗ đã với dạ tiểu nhân độ lòng quân tử rồi...

Đột nhiên, một tiếng huýt ghê rợn vạch không gian truyền đến.

Gương mặt trắng bệch của Mạc Hùng lập tức có sự thay đổi...

Lão nhân áo đen vội truyền âm nói:

- Trình thiếu hiệp, viện thủ của kẻ địch sắp đến, hãy cấp tốc hạ sát thủ.

Trình Lập Dân vừa động tâm, Mạc Hùng đã mắt lóe tinh quang, hai tay vung nhanh, vận hết mười hai thành chân lực bổ thẳng vào ngực Trình Lập Dân và quát to:

- Tiểu cầu, xem chuông!

Trình Lập Dân tức giận quát:

- Lão tặc muốn chết!

Trong tiếng quát, hai tay áo vung lên, một luồng tiềm lực như bài sơn đảo hải xô ra.

Nhưng sau khi luồng tiềm lực ấy phát ra, chẳng thấy có chút phản ứng gì cả. Thì ra Mạc Hùng tự biết mình không phải là địch thủ của Trình Lập Dân, một chuông vừa rồi chỉ là cố ý hư trương thanh thế, nhân lúc đối phương không phòng bị hầu thừa cơ đào thoát khỏi tay Trình Lập Dân mà thôi.

Trình Lập Dân tuy võ công cao siêu, nhưng kinh nghiệm đối địch kém xa Mạc Hùng, đến khi chàng phát giác bị mắc lừa thì Mạc Hùng đã phóng chéch ra xa hơn mười trượng rồi.

Thế là, chàng cười khẩy nói:

- Mạc Hùng, ngươi trốn thoát được sao?

Ngay khi ấy, tiếng y phục phất gió vang dậy phía sau và một luồng kinh lực ập nhanh đến.

Trình Lập Dân lẹ làng xoay tay, một chuông vung ngược ra sau, “bùng” một tiếng vang rền, Trình Lập Dân đứng yên bất động, còn kẻ ám toán thì bị lộn nhào ba vòng trên không và bay ra xa hơn ba trượng, đó là một lão nhân tướng mạo và phục sức giống hệt Mạc Hùng.

Trình Lập Dân đuôi mắt quét nhìn, bất giác sững sờ, thầm nhủ:

- Chẳng lẽ lão tặc Mạc Hùng này có thuật phân thân hay sao?

Vừa khi ấy, Hồ Băng Ngọc đứng bên cất tiếng nói:

- Dân đệ, đó là lão đại Mạc Bân trong Đoạt Mệnh Song Thi, Dân đệ hãy cẩn thận.

Lòng quan thiết biểu hiện rất rõ qua lời nói của nàng.

Thì ra Đoạt Mệnh Song Thi Mạc Bân với Mạc Hùng nguyên là huynh đệ song sanh, trong hai người chỉ lão đại Mạc Bân trong mày cụt có một nốt ruồi đen cỡ hạt đậu, ngoài ra thấy đều giống hệt nhau, rất khó phân biệt.

Thế nhưng, kể từ khi Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên càn quét Thất Tinh Giáo, đã cắt đi chiếc tai phải của lão nhị Mạc Hùng, hai người mới có đặc điểm để phân biệt hơn.

Mạc Bân lúc ở ngoài xa mười trượng đã trông thấy em trai đang giao thủ với một người áo tím, theo lão nghĩ thì người có thể đương cự với huynh đệ mình, phóng mắt võ lâm hiện nay thật chẳng có nhiều, nên lão định nhìn người áo tím ấy ắt hẳn là kẻ tử đối đầu Thiết Thủ Thư Sinh khi xưa, nên người chưa hạ xuống đất đã lảng không tung ra một chiêu phách không chưởng uy lực kinh người.

Cũng may là lão lầm tưởng Trình Lập Dân là Thiết Thủ Thư Sinh Từ Nguyên nên đã đề cao cảnh giác, mới thoát khỏi một chưởng phản kích của Trình Lập Dân mà không thọ thương, nhưng cũng khiến lão hồn phi phách tán.

Nhưng sau khi hạ xuống đất, nhìn rõ diện mạo của Trình Lập Dân, lão cơ hồ không tin vào mắt mình, tên tiểu tử này mà có thể tiếp nổi một chiêu phách không chưởng của mình ư?

Vừa lúc ấy, lão nghe những lời nhắc nhở Trình Lập Dân của Hồ Băng Ngọc, mới vỡ lẽ quay sang Mạc Hùng hỏi:

- Lão nhị, tiểu tử này chính là Trình Lập Dân, đồ đệ của lão thất phu Từ Nguyên...

Trình Lập Dân vừa nghe đối phương buông lời xúc phạm đến ân sư, lập tức mặt bùng sát cơ, không chờ đối phương dứt lời, chàng quát to:

- Lão tặc, im mồm!

"Choang" một tiếng lãnh lói, Tử Anh Kiếm đã ra khỏi bao, trở vào Mạc Bân, cao giọng nói:

- Khi xưa ân sư Trình mỗ đã hạ thủ lưu tình, lẽ ra các ngươi nên ăn năn hối cải mới phải...

Mạc Bân nhướng mày, gắt giọng ngắt lời:

- Tiểu cẩu ngươi mà cũng xứng đáng dạy dỗ lão phu ư?

Buông tiếng cười khẩy, nói tiếp:

- Lão thất phu Từ Nguyên mà "Hạ thủ lưu tình" thì đâu có danh hiệu là Thiết Thủ Thư Sinh. Mỗi hận hủy giáo khi xưa, bây giờ thu chút lợi tức ở tiểu cẩu ngươi cũng tốt... Lão nhị, chúng ta hãy lấy mạng tiểu cẩu này trước, chẳng sợ lão thất phu Từ Nguyên không ra mặt.

Lời lẽ đã rất rõ ràng, định hai người liền thủ đối phó với Trình Lập Dân.

Mạc Hùng khi nãy bị Trình Lập Dân một chưởng đánh văng, huyết khí sôi sục, sau một hồi điều tức đã trở lại bình thường, nghe vậy liền cùng Mạc Bân thò tay vào ngực, lấy ra một

cây ngọc địch nền trắng vắn đỏ, dài cỡ hai thước giống hệt nhau, chậm chậm tiến đến gần Trình Lập Dân.

Hai lão ma đầu đã thành danh hồi trăm năm trước mà lại liên thủ đối phó với một mình Trình Lập Dân, đây quả là một trận đấu hi hữu trong võ lâm và hẳn cũng là một cuộc chiến sinh tử hết sức thảm khốc, nên bầu không khí hiện trường căng thẳng đến tột độ.

Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen không tự chủ được, từ từ tiến đến gần hiện trường.

Trình Lập Dân đối mặt với hai lão ma đầu ngang danh với ân sư, lòng tuy không khỏi có phần hồi hộp, nhưng qua việc lần lượt đối chưởng với hai lão ma đầu này khi nãy, chàng đã biết được đại khái công lực của đối phương, tự tin có thể đối phó nổi, nên chàng chỉ hồi hộp thôi chứ không bối rối. Vừa thấy Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen tiến đến gần, bất giác chau mày, trầm giọng nói:

- Sư tử, hai vị hãy lui ra!

Hồ Băng Ngọc với lão nhân áo đen nghe vậy liền chững bước.

Trình Lập Dân quét mắt nhìn hai lão ma đầu, cười lạnh lùng nói:

- Nếu hai vị thấy thế cô sức yếu, còn có thể gọi cả Hăng Nguyên Cát vào cuộc...

Bỗng nghe một tiếng quát vọng đến:

- Tiểu tử, ngươi điên rồi!

Tiếp theo là một bóng xám hệt như nhện sa từ trên không hạ thẳng xuống, ra là Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du.

Trình Lập Dân vội nói:

- Công Dã tiên bối đến thật đúng lúc!

Thiên Huyền Thư Sinh chẳng màng đến lời nói của Trình Lập Dân, quay sang Đoạt Mệnh Song Thi cười khinh miệt nói:

- Da mặt của hai vị dường như càng ngày càng dày đấy!

Mạc Hùng tức giận quát:

- Công Dã Du, ngươi cho là bọn lão phu cậy lớn hiếp nhỏ, cậy đông hiếp yếu phải không?

Thiên Huyền Thư Sinh mỉa mai:

- Khá khen cho người cũng tự biết rõ về mình!

Mạc Bân nhướn mày, nghĩ nhanh:

- Nhân cơ hội này trừ khử lão tặc này trước cũng tốt!

Đoạn bèn lạnh lùng nói:

- Công Dã Du, xem ra người cho là mình cao minh hơn tiểu tử này, vậy người hãy tiếp một chiêu liên thủ của bọn lão phu trước.

Thiên Huyền Thư Sinh tuy biết rõ mình không thể nào tiếp nổi một chiêu liên thủ của Đoạt Mệnh Song Thi, song vì thể diện, ông ta cũng chẳng thể không cắn răng đón nhận, vừa định...

Vừa lúc ấy, Trình Lập Dân tiếp lời:

- Giết gà đâu cần dao mổ trâu! Công Dã tiền bối, xin hãy đứng bên lược trận cho văn bối, chờ văn bối đánh đuổi hai lão ma đầu này xong, sẽ có điều hết sức quan trọng cần thỉnh giáo tiền bối.

Cùng lúc ấy, lão nhân áo đen cũng với chân khí truyền âm sơ lược kể với Thiên Huyền Thư Sinh về chuyện Trình Lập Dân vừa có kỳ ngộ và mới đây đã lần lượt đánh bại hai lão ma đầu này...

Thiên Huyền Thư Sinh bán tin bán nghi đưa mắt nhìn Trình Lập Dân, chỉ thấy Trình Lập Dân ngoại trừ khí khái có phần vững vàng hơn trước, không còn gì khác lạ, bèn chau mày nói:

- Tiểu tử, đây không phải là chuyện đùa đâu!

Trình Lập Dân nghiêm mặt:

- Khi nào văn bối không tiếp nổi, lúc ấy tiền bối hãy viện thủ cũng chẳng muộn...

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe tiếng y phục phất gió vang lên tứ phía, thoáng chốc đã xuất hiện hàng trăm nhân vật võ lâm.

Trình Lập Dân ngưng lời, quét mắt nhìn quanh, qua phục sức của những người mới hiện thân, rõ ràng họ đều là tinh anh của Thái Cực Giáo.

Thiên Huyền Thư Sinh quay sang Trình Lập Dân truyền âm nói:

- Tiểu tử, địch đông ta ít, chúng ta hãy chia nhau giải quyết hai lão ma đầu này trước, rồi đột phá vòng vây mới là thượng sách.

Bàn Thạch Bảo bảo chủ Vũ Văn Ngao từ trong đám đông giáo đồ Thái Cực Giáo bước ra, tay cầm lệnh kỳ cao giọng nói:

- Hai vị hộ pháp tối cao hãy nghe lệnh! Thái thượng có dụ, nơi đây rất có thể có cường địch của thái thượng năm xưa, xin hai vị hộ pháp tối cao tạm ứng phó, thái thượng sẽ đến trong chốc lát, đích thân xử lý.

Đoạn thu lệnh kỳ về, hướng về Đoạt Mệnh Song Thi khom mình xá dài và nói:

- Báo cáo hai vị hộ pháp tối cao, thái thượng bảo trong vườn hoang này rất có thể có kiến trúc dưới lòng đất, kính xin...

Mạc Hùng lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu biết rồi, địa thất sớm đã phát hiện...

Trình Lập Dân vừa trông thấy Vũ Văn Ngao, sớm đã mắt phún lửa, mặt hiện sát cơ, lạnh người đến trước mặt Vũ Văn Ngao, cười khẩy nói:

- Lão tặc, thật không ngờ lão lại dám đến đây nộp mạng!

Vũ Văn Ngao thệt cười da không cười nói:

- Trình Lập Dân, khá khen cho người còn tự mệnh là nhân vật trong giới hiệp nghĩa, ngay cả đạo lý nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ cũng quên mất.

Không sai! Lúc Trình Lập Dân ở trong Bàn Thạch Bảo quả là đã tôn Vũ Văn Ngao làm sư phụ, cho dù đó là phụng mệnh Hoàng Xam Thần Tẩu Cốc Tiêu Vân, song luân lý sư đồ sao lại có thể từ bỏ...

Trình Lập Dân vừa mới ngó người Vũ Văn Ngao đã buông tiếng cười gằn, Thanh Minh Kiếm trong tay thi triển chiêu "Thần long bố vũ", tạo ra kiếm ảnh rợp trời, phủ chụp xuống đầu Trình Lập Dân và quát:

- Súc sanh vong ân phụ nghĩa, lão phu lấy mạng người trước!

Thì ra đây là Vũ Văn Ngao cố ý nêu ra mối quan hệ sư đồ trong Bàn Thạch Bảo trước kia, để làm rối lòng Trình Lập Dân hầu thừa cơ hạ sát thủ.

Trình Lập Dân quả nhiên đã bị mắc lừa.

Chàng chưa kịp có quyết định xử lý thế nào về mối quan hệ ấy, đã bị phủ trùm trong lưới kiếm lạnh buốt của Vũ Văn Ngao.

Bằng vào công lực của Trình Lập Dân lúc này với ba chiêu kiếm pháp vừa học được của lão bà áo xanh, chàng vốn có thể dễ dàng phá giải chiêu kiếm của đối phương và giành lấy thế chủ động, song vì chàng tâm thần bất ổn, chẳng những công lực bị ảnh hưởng mà ngay cả ba chiêu kiếm mới học cũng quên khuấy.

Do đó, nhất thời chàng tay chân lúng túng, thoái lui lia lịa...

Thần Long Kiếm Pháp mà Vũ Văn Ngao thi triển vốn là tuyệt kỹ sư môn của Trình Lập Dân, vậy mà Trình Lập Dân lúc này không sao chống đỡ nổi, thật là chuyện lạ khó tin.

Tình trạng ấy chỉ có lão nhân áo đen là hiểu rõ nhất, ông thấy vậy, vội với chân khí truyền âm nói:

- Trình thiếu hiệp, mau trấn tĩnh tâm thần, tạm thời đừng nghĩ đến chuyện quá khứ, chế ngự lão tặc ấy trước rồi hẵng tính...

Trình Lập Dân nghe vậy, linh đài lập tức sáng suốt, liền tiếp tung ra hai chiêu kiếm, đánh tan lưới kiếm dày đặc, cất tiếng huýt vang, huy động Tử Anh Kiếm trong tay, tạo ra ánh tím rợp trời, phủ trùm toàn thân Vũ Văn Ngao.

Đó chính là tuyệt chiêu "Thần long đấu giáp" chuyên dùng để đối phó Thần Long Kiếm Pháp vừa học được của lão bà áo xanh.

Trình Lập Dân vừa thấy kiếm pháp mới học lại có uy lực đến vậy, bất giác vừa vui mừng vừa đau buồn, vui mừng là mình lại học được một pho kiếm pháp uy lực tuyệt luân, đau buồn là người truyền thụ cho mình pho kiếm pháp này đã vì truyền hết chân lực cho mình mà vĩnh viễn lìa xa nhân thế.

Nhưng tình thế lúc này không cho phép chàng có thời gian nghỉ ngơi, chàng vừa dần tăng chân lực hầu tăng cường uy lực của thần kiếm, vừa cao giọng nói:

- Vũ Văn Ngao, trước kia phải trái thế nào, chúng ta tạm không nói đến, hôm nay Trình mỗ cũng không sát hại ngươi, nhưng phải trong vòng ba chiêu sanh cầm ngươi...

Trong khi nói, ánh kiếm tỏa rộng, trong tiếng "vút vút" lạnh lói như văng vẳng có tiếng long ngâm, khí thế hung hãn, uy lực mạnh mẽ, khiến Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du cũng không khỏi kinh ngạc thán phục:

- Kiếm pháp này đâu phải là của Từ Nguyên!

Đoạt Mệnh Song Thi cũng nghĩ nhanh:

- Nếu chờ đến khi tiểu tử này giải quyết xong Vũ Văn Ngao thì sẽ càng thêm phiền phức, chi bằng thừa cơ hội này hiệp lực trừ khử tiểu tặc này trước...

Trong lòng nghĩ vậy, bèn nháy mắt với nhau, bạch ngọc địch trong tay vung động, chia nhau từ hai phía lao tới tấn công, chiêu đã phát mới cười sắc lạnh nói:

- Lão bằng hữu, chúng ta cũng đừng nhàn rồi chứ!
- Đúng vậy, chúng ta cũng phải động thủ rồi!

Tiếng nói, kinh phong và bóng người cơ hồ cùng lúc phát ra, loáng cái đã đến, đón đầu Mạc Hùng bên trái, tức tốc triển khai một cuộc ác chiến, thì ra người ấy chính là người đàn bà áo vàng, bạn già của Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du.

Thiên Huyền Thư Sinh Công Dã Du thấy huynh đệ Đoạt Mệnh Song Thi bất chấp thân phận, thừa lúc mình không phòng bị liền thủ ám toán, vừa mới lửa giận bùng dậy, thấy người bạn già đột nhiên đến nơi và đón đầu động thủ với Mạc Hùng, bất giác tinh thần phấn chấn, vừa vung chuồng nghênh chiến với Mạc Bân, vừa cười to nói:

- Người thật càng già càng vô tích sự, lại giống như phường vô lại giở trò ám toán...

"Vù vù" hai chuồng, bức bách Mạc Bân thoái lui ba bước, đồng thời cao giọng nói:

- Thái Vân, chúng ta tốc chiến tốc quyết, không thể để cho tuổi trẻ hậu bối tranh trước...

Bỗng nghe Trình Lập Dân quát to:

- Nằm xuống!

Hai làn ánh kiếm xanh và tím vụt tắt, chỉ thấy Trình Lập Dân xách ngược Vũ Văn Ngao trong tay, ném về phía Hồ Băng Ngọc và nói:

- Tỷ tỷ, đón lấy!

Trong gió mưa mịt mù, một bóng người như thiên mã hành không lướt đến, lẳng không vươn tay, ôm lấy thân người Vũ Văn Ngao đang bay về phía Hồ Băng Ngọc, đồng thời quát to:

- Tất cả dừng tay!

Dứt lời người đã hạ xuống đất, ra là Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên, thái thượng giáo chủ Thái Cực Giáo.

Tiếng quát của Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên hết sức oai nghiêm, khiến cuộc ác chiến giữa vợ chồng Thiên Huyền Thư Sinh với Đoạt Mệnh Song Thi ngưng ngay tức khắc. Toàn trường không một tiếng động, Hồ Băng Ngọc ngơ ngẩn bối rối, Trình Lập Dân đứng thừ ra tại chỗ, người đàn bà áo vàng mắt ánh thần quang, chòng chọc nhìn đối phương. Thiên Huyền Thư Sinh càng lạ kỳ hơn, trên mặt ông ta đầy vẻ yêu lẫn hận, đôi mắt như phủ lên một lớp sương mù, thân người nhẹ nhẹ run rẩy...

Trong khoảng khắc ấy, ngoại trừ tiếng gió vù vù, tiếng mưa tí tách, toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng như không hề có một người sống.

Hồi lâu sau, Thiên Huyền Thư Sinh buông tiếng thở dài, rồi cười khẩy nói:

- Trầm Tố Quyên, còn nhận ra kẻ này không?

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên sớm đã chậm rãi giải khai huyết đạo cho Vũ Văn Ngao, nghe vậy bĩu môi nói:

- Công Dã Du, đừng nói tôn giá chỉ hiệu xưng Thiên Huyền Thư Sinh, cho dù tôn giá có thể vạn huyền hay trăm vạn huyền, bốn nhân cũng nhận ra được như thường.

- Thiên huyền vạn huyền, đó là chuyện quá khứ, bây giờ ở trước mặt thị chính là mặt thật của lão phu, từ nay lão phu sẽ không dùng đến thuật dị dung nữa.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên đưa tay vén tóc, chậm rãi nói:

- Chuyện đó... đâu liên can đến bốn nhân!

Thiên Huyền Thư Sinh buông tiếng cười khẩy, nghiêng răng cắn hận nói:

- Thị nói thật nhẹ nhàng, những vết nhăn trên mặt và mái tóc bạc của lão phu vì sao mà có?

- Đã từng tuổi này rồi, còn nhắc đến chuyện xa xưa làm gì? Vả lại, tôn giá hiện nay chẳng phải vẫn sống tốt hay sao?

- Thị có biết sức mạnh gì đã khích lệ lão phu sống đến nay không?

- Bốn nhân đâu phải giun sán trong bụng tôn giá, làm sao biết được tâm sự của tôn giá kia chứ?

Thiên Huyền Thư Sinh nghiêng răng:

- Yêu phụ! Cho thị biết, chính là sức mạnh phục thù đã giúp cho lão phu sống đến nay, lão phu phải chính tay móc lấy tim gan của thị, để xem là màu gì...

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên cười khúc khích:

- Tim gan của bốn nhĩn có sẵn đây, chỉ sợ là tôn giá không đủ can đảm đến míc đó thôi! Tuy nhiên, bốn nhĩn có thể tự động cho tôn giá biết, tim của bốn nhĩn có thể là màu đen, nhưng gan thì không khác người thường...

Hai người này, một thì nghiêng rằng cãm hận, muốn ăn tươi nuốt sống đối phương, còn một thì thản nhiên cười nói, chẳng chút bận tâm. Tình cảnh ấy vốn đã khiến người khó hiểu, cuộc đối thoại lại càng khiến người mặc trắc cao thâm, khiến những người hiện diện thấy đều quên mất cục diện căng thẳng lúc này, tập trung hết tâm trí suy đoán mối quan hệ giữa hai người.

Thiên Huyền Thư Sinh nghiêm mặc nói:

- Trầm Tố Quyên, chớ đánh trống lảng! Lão phu hỏi thì một điều, có dám trả lời đúng sự thật không?

- Trầm Tố Quyên này bình sanh chưa có điều gì không dám làm, càng không có lời gì không dám nói. Tuy nhiên, phải xem điều tôn giá hỏi, bốn nhĩn có thích trả lời hay không, giờ tôn giá hỏi đi!

Thiên Huyền Thư Sinh nhấn mạnh giọng:

- Có người nói thì không phải là Trầm Tố Quyên, đúng hay không?

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên cười:

- Kẻ khác có thể hoài nghi bốn nhĩn như vậy, nhưng nếu tôn giá... nhất là đã gặp mặc rồi mà tôn giá cũng còn hoài nghi bốn nhĩn thì thật là chuyện nực cười!

Thiên Huyền Thư Sinh chú mặc nhìn nhất cử nhất động, từng lời nói và nụ cười của đối phương, dường như muốn qua đó mà cỏi mở nghi vấn trong lòng.

Tán Hoa Tiền Tử Trầm Tố Quyên chậm rãi nói tiếp:

- Công Dã Du, chuyện giữa hai ta mai này hãy còn rất nhiều thời gian để giải quyết, giờ tạm dừng nói nữa...

Đưa mặc nhìn Trình Lập Dân, giọng oai nghiêm nói:

- Trình Lập Dân, lão thân có vài điều muốn hỏi ngươi, ngươi phải trả lời đúng sự thật!

Trình Lập Dân giọng lạnh nhạt:

- Phải xem tôn giá hỏi về vấn đề gì mới được!

- Người đến vườn hoang này để làm gì?
- Tôn giá không có quyền hỏi!
- Vị cô nương kia là gì của người?
- Chưa tiện phụng cáo!
- Còn người toàn thân bùn đất kia là ai?
- Không biết!

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên dường như hàm dưỡng rất cao, bị liên tiếp xối cho ba gàu nước lạnh mà cũng chẳng chút tức giận, trái lại còn cười nói:

- Thôi được, ba điều ấy kể như là lão thân chưa từng hỏi vậy!

Đoạn nghiêm mặt nói tiếp:

- Trình Lập Dân, hãy nghe cho rõ câu hỏi thứ tư này liên quan đến sự sống chết của năm người các người, trước khi trả lời, người hãy cân nhắc cho kỹ.

Trình Lập Dân vẫn lạnh lùng nói:

- Điều có thể trả lời, dĩ nhiên là Trình mỗ nói đúng sự thật, còn điều không thể trả lời, tôn giá uy hiếp cũng vô dụng.

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên nhấn mạnh giọng:

- Trong vườn hoang này có địa thất phải không?
- Đúng vậy!
- Trong có một lão bà áo xanh cư trú phải không?
- Vâng!
- Thiếu nữ kia chính là đồ đệ của bà ta phải không?
- Không sai, tôn giá đã biết rõ thế này, hà tất phải phí nhiều miệng lưỡi hỏi Trình mỗ làm gì?

Tán Hoa Tiên Tử Trầm Tố Quyên cười khanh khách:

- Hỏi thử thì có hề gì, chẳng qua lão thân muốn chứng thực nghi vấn trong lòng mà thôi... Lão bà ấy giờ đang ở trong địa thất phải không?

Trình Lập Dân cơ hồ buột miệng nói:

- Lão nhân gia ấy đã chết rồi!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>